

Rajzok Nagyszeben krónikájához

– Orth István képzőművész –

– Működik-e a városban valamilyen képzőművészeti egyesület vagy szövetség?

– Igen, a Képzőművészek Romániai Szövetsége, amely országos szövetség, magyar tagjai is vannak. A Barabás Miklós Céh pedig a magyar képzőművészek érdekképviseleti szervezete. Eredetileg 1929-ben hozták létre az Erdélyi Helikon íróinak védnökségével, és a két világháború között működött. 1994-ben alakítottuk újra.

– Mióta él Nagyszebenben?

– 1976 óta élek itt. Bánsági vagyok, 1945-ben születtem Nagyszékelyen, a szüleim akkor menekültek Biharpüspökiből Nagyváradra (Békésből jöttek, kubikusok voltak). Nagyszékely egy lösz-medencében van, amikor születtem, éppen a németek és az oroszok lötték egymást két oldalról a fejünk fölött... Berkes András volt ott a lelkész, nála laktunk. Édesapám is református lelkész, én is az vagyok másodállásban. 1971-ben elvégeztem a református teológiát Kolozs-

váron, és kinevezést is kaptam. Aradon meg Szatmáron voltam lelképásztor, de inkább a képzőművészeti pálya vonzott, és jelentkeztem a Képzőművészeti Egyetemre.

– Ezt a szép műtermet ön alakította ki ilyenre?

– Régen alakították át először valami műhelynek, aztán irodának. Ez az épület, ahol most vagyunk, háromszáz éves. Nagyon érdekesek ezek az udvarok Nagyszebenben: elől lakott a patrícius, középen a személyzet, és itt, hátul pedig a gazdasági épületek voltak. Ez a műterem eredetileg istálló volt, azért van egészen nagy bejárata, hogy szekérrel is be lehessen jönni.

– Nézegetve a munkáit, úgy látom, jó esztendő elé néz...

– Én is azt remélem. Általában közepesek az esztendők, most azonban több kiállítást tervezek, és több

Főtér, rézkarc

Öntöttvas híd, rézkarc

kötetet, több albumot szeretnék kiadni. Készítettem egy metszetsorozatot a régi Szegendről. Megterveztem Szeged megye kulturális és turisztikai információs tábláit is. Egyelőre nem kaptam sokkal több megrendelést, de számítok rá, hogy lesz érdeklődés a munkám iránt.

A szegedi képzőművészeti élet speciális helyzetben van, jelenleg nincs galériánk, a város inkább a zenei, színházi rendezvényeket támogatja.

– A Luxemburg-házon keresztül nem lehetne a nyugatiakkal kapcsolatba kerülni?

– De igen, volt is tavaly Luxemburgban egy egyéves kiállításom.

– Ön eléggé benne él Nagyszeged életében, és magyarként él...

– A lakosság számarányának szempontjából a magyarok létszáma nem számottevő. A szegedi magyarság történetének az volt a fénykora, amikor Nagyszeged Erdély fővárosa volt, tehát a Gubernium idején. Abban az időszakban több magyar főméltóság és nemes települt Nagyszegedbe, ők építették a református templomot is. Addig a magyarság nagyon hátrányos helyzetben volt, nem volt szabad házat venniük, a céhekbe nem fogadták be a magyar mestereket... Sajnos, most sem vagyunk többen. Az iskolából elfogytak a gyerekek, még az egyházak tartják valamennyire magukat, de nagyon erősen érezzük a szórványvidék hátrányait.

– A 2007-es esztendő, az, hogy Szeged Európa Kulturális Fővárosa, javíthat valamit a magyarok helyzetén?

– Igen, mert az Európa Kulturális Fővárosa projekt a multikulturalitás mottóját tűzte zászlajára, és ilyen alapon a magyar művészet és magyar kultúra is számottevő. Augusztusban egy egész magyar hetet szervezünk.

Az időnek arcai – rajzok Nagyszeged krónikájához

